

GLAS AKADEMSKI

LETO III. ŠTEV. 11.

LJUBLJANA, 29. MARCA 1935.

SLOVENSKA NARODNA PESEM.

(PANONIJA — SREDOZEMLJE — GORENJSKA — DOLENJSKA.

Letošnji veliki praznik APZ pomeni nadaljevanje poti lanskoletnega programa belokrajinske in koroške narodne pesmi. Tej sledi sedaj pesem Panonije, Sredozemlja, Gorenjske in Dolenjske.

Posamezne pesmi teh okrogov so tipični primeri njihove narodne pesmi, ki nam odpira pogled v nov svet, samorasel in raznolik svet naših pradedov, katerih raznoliko čustvo si je izbiralo čudovite tekste in melodije. Vseposodi se razkriva njih pristna etična širina, religiozno čustvovanje, šegavost nature, se menjuje s podtalno bolestjo, epičnem besedilu in moško-trpkih linijah napevov in odpevov so nam ustvarili predniki-trubadurji pristno junaško pesem, katero smemo s ponosom uvrstiti med najlepše junaške pesmi narodov. (Kralj Matjaž, Pegam in Lambergar.) Večino pesmi bodemo čuli v novih, za koncert posebej prirejenih stilno pravilnih formah naših edličnih avtorjev (Tome, Marolt, Ukmar).

Koncertni spored sam po sebi živahno izpričuje ono resno pojmovanje poslanstva našega APZ-a v odnosu do naše pesmi. Tiskan program ni običajno informativen, marveč je opremljen z koncertnim uvodnikom, ki je plod številnih avtorjev. Grafično opremo je oskrbel France Gorše zdravo občuteno.

Boris Orel razpravlja o mitosu v naši narodni pesmi, ki je silno zamotano poglavje naše folklore. Najstarejši vzgledi so staroslovenski kulturni obredi. (Korotanski obredi: Visoki rej pod lipo, štehvanje, poročni obredi itd., ter belokrajinska kola.) Prekmurska Lepa Vida je junaško-epška mitična usedlina Panonije in je demonski ženski junaški lik, ki nima primera v poeziji našega naroda.

Božo Vodusek razpleta niti erosa v naši narodni pesmi, ki ima mnogoteran obraz (Trdoglav in Marjetica, legenda o sv. Juriju, sv. Marjeti in zmaju, Alenčica in kralj Matjaž, Marijine pesmi, pesem fanta in dekleta v nešteti varijantah, Marija in Jezus, Mlada Breda, Rošlin in Vrjanko, pesmi o nezvestobi itd.). Erotične usedline v narodni pesmi nahajamo malone v vseh njenih oblikah.

Rajko Ložar motri narodno pesem s kulturno zgodovinskega zrelja. Ljudska pesem se razlikuje od visoke umetne pesmi. Nista si med seboj v sovražnem odnosu, tesno druga drugo izpopolnjujeta. Ljudska umetnost črpa iz sebe in posnema visoko umetnost ter prekroji forme svojemu estetskemu nazoru prikladno. Visoka umetnost pa se regenerira v ljudski. Razmerje je podobno razmerju med deželo in mestom. Tudi ljudska umetnost je podrejena stilnim zakonom, kateri so različni po bivališču njenih ustvarjalcev. Slovenija pripada prehodnemu ozemlju dveh kultur, severni (ornament), južni (figura). Živalski motiv igra manj važno vlogo v naši ljudski umetnosti. V narodni pesmi se zrcali pripadnost enemu ali drugemu krogu v povdarjanju ali zametavanju harmonije, linearnosti in stotero drugih činiteljev.

Anton Skubic pripoveduje o starodavni ribniški domači obrti, njeni trgovini, ki je segala

daleč v tujino, o cehih ter gospodarskih neprilikah. Suha roba, rešetarji, lončarji ter krošnjarji so ponos veselih in šegavih Ribničanov.

France Marolt skicira sintezo slov. narodne pesmi, ki so jo ustvarjali naši pradedje in guslarji, godci in skladatelji duhovnih ter posvetnih pesmi, predikantje, duhovni in učitelji, ljudski pesniki-pevci, od gospoda do berača: umetniško čustvujoči posamezniki, ne narod-celota. Narodna pesem je zrcalo narodne psihe, je sinteza vsega njegovega stremjenja, hotenja, stvarjanja, je tipična stilna usedlina vseh kulturnih dosegljajev na njegovi življenjski poti od rodu preko ljudstva do naroda v visokem pomenu besede. Domovina preproste narodne pesmi ni bila nikdar mesto. V sodobnosti je organska vez mesta in podeželja pretrgana, pretrgano je tudi življenje pristne narodne pesmi v narodu samem. Sodobnost je izoblikovala v muziki nova načela, ki so protivna narodni pesmi in katera ne morejo postati plodna tla, za novo rast narodne pesmi. Avtor prihaja do trpkih, resničnih zaključkov: brez narodnega jezika v glasbi ni narodne glasbe. Prešeren in Cankar sta izoblikovala naroden jezik v naši poeziji in literaturi, v naši glasbi se je jedva počelo orati ledino... Pisec zaključuje jedrnat skico: »Ni mednarodne umetnosti in je ne bo. Kriza in problem naše narodne pesmi je kriza vse naše narodne kulture in načelno važno vprašanje za vse umetnostno življenje našega naroda.«

Tekst Cankarjevega Kurenta zaključuje pomembno koncertni uvodnik.

Sledi besedilo z opombami zapetih pesmi.

PANONIJA:

1. Prelepo polje — dr. Frančišek Kimovec,
2. Ljubi konja jase — France Marolt,
3. Voznica — Matija Tomec,
4. Lepa Vida — Matija Tomec,
5. Žuta vuga — Matija Tomec,
6. Flosarji — Oskar Dev.

SREDOZEMLJE:

1. Kralj Matjaž — Matija Tomec,
2. Barčica — France Marolt,
3. Od mrtve deklice — Emil Adamič,
4. Žena-mož — Vilko Ukmar,
5. Vinski brat — Josip Kocijančič.

GORENJSKA:

1. Pegam in Lambergar — Matija Tomec,
2. V kloster bi šla — France Marolt,
3. Koleda — France Marolt,
4. Vojaška — France Marolt,
5. Potrkan ples — Vilko Ukmar.

DOLENJSKA:

1. Čukova ženitev — Vilko Ukmar,
2. Ribniška — France Marolt,
3. Kangalilejska ohcet — France Marolt,
4. Furmanska — Matija Tomec,
5. Od britofa — Matija Tomec.

Odveč je vsaka beseda priporočila za pričujoči obsežen koncert, kateri bo izven dvoma najtehtnejša glasbena prireditve letošnje koncertne sezone pri Slovencih. APZ ne bo nudil senzacij v običajnem pričakovanju modernih novitet, a bo postal tembolj pomemben kamen-mejnik v razvoju naše vokalne glasbe. Koncertni program sam po sebi spada v roke slehernega izomikanca, kateremu je na srečo naša bit, stroški za tisk so tako veliki, da je prevzel APZ nase z izdajo te brošurice težko breme.

OB PETNAJSTLETNICI UNIVERZE:

Univ. prof. dr. Karol Oswald:

DOPOLNILO K POROČILU O PEDAGOŠKEM SEMINARJU.

(Gl. »Glas akademski«, l. III. št. 10.)

Pedagoško pa didaktično oblikovanje bodočih srednješolskih profesorjev in profesorice ne sme biti le nekakšno tehnološko dresiranje kandidatov, ker to ne bi prinašalo kaj prida sadov. »Varujmo se vsakršne pedagogike, ki diši po tehniki in rutini.« (Spranger.) Tisto, kar je v učiteljevem ali v vzgojnikovem prizadevanju najfinjšega in odločilnega, se namreč ne da priučiti, ampak le priklicati na dan in oplojevati, kajpa samo tedaj, če ti je v zasnovo dano že od rojstva. Ako je kdo res učenik mladine in ne samo »učna oseba« ali pa celo le »učna sila«, oz. »učni individuum« (!), tedaj bo z vsemi svojimi ukrepi pomagal učencu, da — najde samega sebe. A to ni mehansko izvršljiv posel, temveč zahteva poleg drugega i nekaj umetniški intuiciji podobnega. In Cankarjeva knjiga »Volja in moč« je veliko izpraševanje vesti tudi učiteljevemu in učiteljičinemu dejanju pa nehanju.

Če hočemo izoblikovati srednješolskega učitelja in učiteljico, ki bi bila kakor treba, tedaj vodi do tega visokega cilja samo ena pot: da jima ma univerzi s primernim postopanjem vzbujamo, ako sta sprejemljiva za to, ne le smisel za izbrano »stroko«, ampak hkratu i smisel za vprašanje, kako bi se s strokovnim znanjem, ki sta si ga priborila, dal uspešno »izobraževati« in »vzgajati« mladi rod v srednji šoli. A kraj tega bi se jima imel zlasti še dramiti črt kulturne odgovornosti pa spoštovanje in ljubezen do mladine. To je conditio sine qua non, če hočeš kot bodoči srednješolski profesor s svojim delovanjem dosežati, da v duši srednješolca in srednješolke v njiju lastnem interesu in pa v interesu naroda, države, človeštva... »kalí, kar žlahtnega je, žene zalez, kakor je sijajno i tukaj dano kulturno nalogo vzgojnika formuliral Prešeren. V vzgojnih rečeh odločuje bolj duh, kakor pa posebne priprave ad hoc, ki so tolikokrat do vrha polne »duha praznote«. Kajti mlado generacijo vzgajati, se ne pravi nič manj, nego v zvezi z živo tradicijo iskati pot v bodočnost naroda.

K takemu usmerjanju bodočih srednješolskih vzgojnikov bi naj, kajpa vsak po danih možnostih, prispeval sleherni akademski učitelj, kadarkoli se mu nudi prilika: pri predavanju, v seminarju, na ekskurziji... A direktno bi jih naj k temu ravnal zastopnik pedagogike, ki po znanstvenih vidikih predavaj: o nalogah učitelja, pojasnjujoč funkcijo vzgoje v kulturnem življenju naroda — o možnosti in mejah vsega vzgojniškega dejanja in nehanja — o zgodovinskem ozadju in svetovnonazorskih temeljih učiteljevega dejstvovanja — o obrazbenih idealih in o mislih velikih pedagogov — o pomenu rodbine, države in cerkve za vzgojo človeka in pa o soodnosih med vzgojstvom, gospodarstvom in tehniko — o temeljih šolske organizacije — o mladinoslovju, ki uči spoznavati pogoje, ob katerih se vrši obrazovalni proces. Vsak študent na filozofski fakulteti bi moral ta predava-

nja poslušati vsaj štiri semestre ter potem tako ali tako izkazati, kaj je pridobil. Ta predavanja ne bi smela kolidirati z nobenim drugim! A danes je prav ta nedostatek študentom rad dobrodošel izgovor, da se v velikem loku izognejo »pedagogike«. Je pa heraklejski težko vprašanje, kako preprečiti take kolizije, če ima filozofska fakulteta za 25 predavateljev na razpolago — 2 (!) predavalnici!

O šolskih hospitacijah sodim, da ne bi mogle več nuditi nego, da se kandidat ob živem seznanju z vsebino svojih bodočih poslov. Poizkusna lekcija, to je šolska ura, kjer bi študent, ki se bori še s samim seboj, skušal učiti druge, je — izgubljena ura. Šolski razredi se danes opravičeno branijo enega in drugega, hospitacij in poizkusnih lekcij ter jim tega ne smemo zameriti. Začasa akademskih študij bi se naj kandidat in kandidatinja marveč učila — pedagoško misliti. A v praktično plat njenega dejstevovanja bo jih s pridom uvajala edinole v ta namen primerno urejena — šolska praksa po končanih študijah. Za zgled lahko služi medicina, pravosodje...

Če proglašam uvajanje v pedagoško misljenje za glavno nalogo glede pedagoških zahtevkov strokovnega študija na filozofski fakulteti, pa s tem še ni rečeno, da bi se morala na pedagoško in didaktično rešeto devati samo »aktualna«, to je »moderno«-aktualna vprašanja. Kajti tudi v vzgojstvu je sila mnogo takega, kar je aktualno »od vekomaj« in o čemer je Goethe dejal: »Das Wahre ist schon längst gefunden, hat edle Geisterschaft verbunden«. In recimo Platon, Rousseau, Prešeren... so geniji, ki še i nam modernikom imajo na moč mnogo povedati. Iz hlepenja le po »aktualnih« problemih se vse preveč oglašajo svoje vrste struna: da mladi človek rajše komодно govori, »debatira« o vsem mogočem, nego pa se stvarno loti trdega dela. A resnična izobrazba, tudi pedagoška, klije samo iz tega, da se kar najresneje boriš s to ali ono obrazovalno dobrino.

Mnogo potrebnejši od problematičnih hospitacij in poizkusnih lekcij bi za pedagoško in didaktično izoblikovanje bodočih srednješolskih učiteljev pa učiteljic bil dobro organiziran — pedagoški institut. A tak institut, ako naj ne bi bil spaka, bi nujno rabil: vsaj 4—5 sob delavnic za študente s primernim inventarjem, svojo predavalnico, poleg profesorja še najmanj dva docenta ali asistenta, slugo in pa bogato opremljeno, oz. dotirano knjižnico. Toda tak institut, ki bi ga kajpa jaz pozdravil z odkritim veseljem (saj sem ga pred nekaj leti — brezuspešno — skušal osnovati s privatno pomočjo), se mi v sedanjih okoliščinah in po sedanjem izkustvu zdi — zvezda na nebu.

PEDAGOŠKI KLUB NA NAŠI UNIVERZI.

V zadnji številki našega lista smo priobčili članek o pedagoškem seminarju. Ker pedagoški klub znatno izpopolnjuje delo seminarja in predavanj, se nam zdi potrebno, da si ogledamo zgodovino in delo tega kluba.

Ako smo zadnjič ugotovili, »da bodi pedagogika stržen profesorski izobrazbi« in da »univerza, torej predavanja in seminarji, pedagogom ne nudijo zadostne predizobrazbe«, nam bo naloga pedagoškega kluba jasna: z lastnim delom kompenzirati vse nedostatke. V koliko in kako klub to svojo funkcijo vrši, naj nam pokaže pregled njegovega dela.

Leta 1921 se je na ljubljanski univerzi osnoval »Akademski socialno-pedagoški krožek«. Nastal je iz žive potrebe po širokogrudnejšem delovanju in združeval najboljše filozofsko pedagoško generacijo, ki je izšla iz naše univerze. Duša krožku pa je bil njegov večletni predsednik Franjo Žgeč.

O tem krožku beremo v dr. Ozvaldovem članku »Pedagoški seminar na ljubljanski univerzi« v Pedagoškem Zborniku iz leta 1929 med drugim:

»Krožek je z vso vnemo začel prirejati tedenske sestanke (sploščka na univerzi, pozneje na moškem učiteljskem) in sicer ne samo za svoje člane, nego tudi za širše občinstvo. Vsakokratnemu referatu (n. pr. o mentalnosti našega kmeta o »ptičkih brez gnezda«, o spolnem življenju, o vzgoji za umetnost, o bedi ruskih študentov na Gradu, o Spenglerjevi knjigi »Untergang des Abendlandes« itd.) je moral načeloma slediti svo-

boden razgovor o predmetu. Zanimanje je bilo kmalu toliko, da je že proti koncu letnega semestra velika dvorana univerze bila ob krožkovih sestankih nabito polna. Poleg tega pa je krožek prirejal ekskurzije. Njihov namen je bil proučevanje raznovrstnih kulturnih naprav in socialnega položaja, v katerem se danes nahaja človek. Člani krožka so si pogledali: gluhonemnico, dečji dom, pomožno šolo, blaznico, kaznilnico (v Ljubljani, Begunjah, Mariboru), realno gimnazijo ruskih beguncev v Ponoviču, premo-govnik in steklaro v Zagorju, obenem (na 3-dnevni ekskurziji) Mursko Soboto, Ljutomer in Ptuj, tvornice v Trzinu, Rušah, na Jesenicah itd.

V juliju leta 1922 se je v Ženevi sestal 3. mednarodni kongres za moralno vzgojo. Kongresa se je udeležilo 29 držav — Jugoslavija pa ni bila zastopana. Ker krožek ni imel dovolj sredstev, da bi poslal svojega zastopnika, je izpolnil vsaj drugo željo kongresa i na svoje stroške preskrbel in poslal v Ženevo desetorico najboljših slovenskih knjig, ki zasledujejo iste smotre kot mednarodni kongresi za moralno vzgojo.

V dr. Ozvaldovem sestavku beremo tudi, da je imel krožek srečno roko s svojo pobudo za ljudsko visoko šolo. Načrt je uspel in skozi 3 leta je ljudska univerza vršila važno vlogo v našem javnem in kulturnem življenju. Največje zasluge pri tem sta imela pedagoga Franjo Žgeč in Čibej.

Potem pa beremo: »Na žalost pa je po kakih 5 letih oboje: »Akademski socialno-pedagoški krožek« in pa »Ljudska visoka šola« postalo žrtev vsesplošne apatije, ki je čedalje bolj začela širiti svoj strupeni puh!«

Verjetneje pa je vzrok propadu teh akcij v tem, da je ta agilna in sposobna generacija v tem času že zapustila univerzo.

Iz tega kratkega očrta nam bo jasno, da je takratni »Akademski socialno-pedagoški krožek« odgovarjal potrebam časa in dobro opravljal svojo nalogo.

Po propadu tega krožka vlada na univerzi nekaj let mrtvilo. Šele z delovanjem ZSAU začne delovati tudi novi »Pedagoški klub«, ki je član DSFF. Kakor njegov prednik je tudi ta klub prirejal številne ekskurzije in hospitacije (Kočevje: zavod slepcev, ljudska šola, gimnazija, tekstilna tovarna, dva dni: Maribor: Kaznilnica, delovna šola, vadbica, knjižnica, muzej — dvakrat; Trbovlje: rudnik, Trboveljski slavčki, šole; Studenec: umobolnica; Ljubljana: gluhonemnica, pomožna šola, uršulinski samostan in dr.). Predavanj in referatov je bilo bolj malo. Le leta 1932/33 je bilo tudi v tej smeri delovanje kluba zelo živahno: takrat je imel klub za svoje prireditve na razpolago čitalnico v Učiteljski tiskarni (UJU). Ko pa je klub izgubil prostor za svoja predavanja in sestanke, je njegovo delovanje skoro popolnoma zastalo. Lani smo zaradi tega izgubili vse leto. V poslednjih letih so bili predsedniki kluba tovariši: Potočnik, Rakovec, Druškovič, Fras, Šentjurčeva, Filipič. Letos mu predseduje tov. Brenk.

V zimskem semestru letošnjega leta je klub izgubil čas s iskanjem lokala. Izdelal pa je že v zimskem semestru načrt za delo do konca leta, ki se sedaj izvaja. Vsak teden ima klub po en sestanek (v četrtek od 16. do 17. ure, soba 90) z referati in debatami, vsak teden po eno predavanje: čas in kraj tem predavanjem pa še ni fiksen.

Klub hoče opravljati svojo dolžnost: njegovo delo je le izpopolnilo univerzitetnemu delu, je v interesu strokovne izobrazbe pedagoškega naraščaja, v interesu univerze in naroda. Tem bolj žalostno je dejstvo, da se delovanje kluba ovira s tem, da se mu ne daje na razpolago za delo primernega prostora. Pred ovirami pa se klub ne bo ustrašil. V zadoščenje mu je, da ga vsaj njegov profesor dr. Karol Ozvald podpira.

Pedagoški klub bo o svojem delovanju stalno poročal v Akademskem glasu.

O SPORTU.

Članek o sportu, ki je izšel v 7. števil. A. G., je sprožil na univerzi med akademiki-sportniki ostre debate in vzbudil nemalo ogorčenja, češ, da je članek napad na sport in sportne organizacije. To je mnenje sportnikov. Na drugi strani pa se večkrat slišijo očitki, češ da se mladina posvečava preveč sportu in se to celo označuje kot karakteristika današnje mladine. V takih in podob-

nih slučajih se citirajo razna sportna gesla, govori o važnem pomenu sporta, o vzvišeni sportni ideji in podobno. So pa to v veliki večini le besede brez življenja. Misel in ideja sporta je eno, sport sam pa drugo.

Kaj je sport in kakšen namen ima. Sport v širšem pomenu besede je vsako smotreno in prosto gibanje telesa, ki ni stalno opravilo. Namen takega gibanja t. j. sporta pa je krepitev telesa. Vsako telo, ki je prisiljeno radi dela, ki ga opravlja, do gotove določene drže ali do gotovih določenih kretanj, neobhodno potrebuje prostega svobodnega gibanja, v katerem se telo in mišice sproste in razgibljejo.

Napačno je mnenje, da je sport namenjen samo onim, ki fizično ne delajo in da sport za delavce in kmete, ki se itak ves dan gibljejo, ne bi imel smisla.

Na telesu, ki ves dan dela iste kretnje, deluje le gotova vrsta mišic. Zato se oni del telesa sicer res močno razvije, drugi del pa nasprotno polagoma propada. Za to delo bi bilo prav tako potreben smotreno gibanje, ki bi skrbelo za enakomeren razvoj vseh delov telesa. Seveda pa se oni, ki delajo danes fizično 8 ali 10 ur dnevno, to so kmetje in delavci, ne bi smeli v svojem delu fizično tako izčrpavati, da se v prostem času komaj odpočijejo. Poleg tega pa je socialno stanje delavskega in kmečkega razreda tako, da nimajo potrebne hrane, ki jo telo zahteva za opravljeni fizični napor. Zato je danes res sport skoro izključno le za meščane.

Sportne organizacije in njih namen: Namen sportne organizacije naj bi bil, zainteresirati čim širše plasti za gotovo vrsto sporta, jih organizirati in jim nuditi možnost, da gotovo panogo sporta res lahko goje. — Lep primer uspeha na enem področju sportnega udejstvovanja nudi Slovensko planinsko društvo. SPD-u se je posrečilo zainteresirati in organizirati velike mase ljudi in jim z postavljanjem planinskih koč in z grajenjem markiranih potov daje priliko do turisticke.

Morda se zdi nekoliko čudno, če prištevam SPD med sportne organizacije. Res je, da je danes med sportom le ono telesno kulturno udejstvovanje, ki je v neposredni zvezi s tekmami. Bistvo sporta so danes tekme in brez tekem ni sporta, bo utegnil kdo reči.

Če je sport res ono telesno kulturno udejstvovanje, ki ima namen krepiti telo, potem tekme za sport sam niso bistvene.

In če si danes »sporta« brez tekem ne moremo misliti, potem je to dokaz, da je danes sportna ideja eno in sport zopet nekaj drugega.

In kaj danes sport faktično je? Poglejmo samo v sportne organizacije in sportne prireditve!

Po čem streme sportne organizacije? Pred vsem za čim boljšo kvaliteto svojih sportnikov, s katero si bodo »priborili« to ali ono prvenstvo, ta ali oni naslov. Cilj sportnega kluba je, dobiti kader »nepremagljivega moštva«. Kvantiteta je postranskega pomena. V koliko pa klubi res skrbijo tudi za kvantiteto svojih sportnikov, delajo to samo s tem namenom, da imajo čim več »materiala« na izbiro.

To je klub in ljudje, material? Mentaliteta, ki vlada v naših sportnih klubih je taka, da je upoštevani le oni posameznik, ki nekaj sportno predstavlja. To so tako zvane »zvezde«. Ti so oboževani. Zanje se žrtvuje mnogo časa in mnogo denarja. V družbi so ti središče cele družbe. Oni pa, ki ne dosežejo gotovega nadpovprečnega uspeha, pa so odrinjeni in nezaželeni. V veliki meri pridejo pri tem do veljave le oni, ki se sportu popolnoma posveče. Ti vidijo v sportu svoje življenjsko udejstvovanje. In v to mentaliteto je danes potegnjeno ne baš majhno število naše sportne mladine. Zato je deloma očitno, da se mladina preveč udejstvuje v sportu, pravilen in upravičen.

Važen sportni pojav, bistven za današnji »sport«, so sportni organizatorji, prijatelji sporta in sportne publike.

So to tri kategorije ljudi, ki jih je treba strogo ločiti.

Sportni organizatorji organizirajo prireditve, skrbijo za denarne podpore in vire, in vodijo »sportno politiko«.

Prijatelji sporta sami sicer ne goje sporta, pač pa se zanj živo zanimajo. Finančno klub podpirajo, hodijo na tekme in se živo zanimajo za sportno politiko. So častni predsedniki, odborniki in podobno.

In končno sportna publika. V to kategorijo je prištevati one, ki sicer hodijo na tekme in se tudi

razburjajo ob zmagah in porazih, se pa sicer za politiko samo ne brigajo.

Slednjim trem kategorijam predstavlja sport »circenses«! igre! in nič drugega, in to v istem smislu kot v starem Rimu.

In to strast po »sportu« danes podjetni ljudje dobro izrabljajo.

Lep vzgled za to so boksarske prireditve v Ameriki. V enem samem večeru kasirajo prireditelji ogromne vsote. Ali je boks sport.

Na drugi strani pa se zopet sport uporablja v militaristične namene. Tako je v Italiji in na Poljskem ves sport v rokah vojaštva, ki tudi žrtvuje ogromne vsote za sportne naprave. Pri tem pa ne zasleduje namena dvigniti s sistematično telesno krepitvijo splošno zdravje in higijeno, ampak si skuša zgolj zagotoviti svež in kvaliteten vojni material.

In ravno akademski sportni klub bi bil v prvi vrsti poklican, da proti temu načinu pojmovanja sporta »circenses« postavi novo, res zdravo pojmovanje sporta. V tem smislu je članek o sportu v 7. št. A. G. za pozdraviti, ker daje nekatere konkretne predloge, predvsem smučarski dom. Če se je posrečilo agilnim kolegom v JASO dobiti že tretjič denar za tekme v Švici, mislim, da bo lahko v nekaj letih postavila nekje v bližini Ljubljane (mogoče Krvavec) smučarski dom, ki bo res služil sportnemu namenu: mens sana in corpore sano.

PROSVETNI MINISTER JE GOVORIL...

Kraljevska vlada se ne bo strašila nikake žrtve, da dá univerzam tisto, kar jim potreba. Pripomnim, da je zidanje ali dozidavanje vseh potrebnih zgradb vseh naših univerz na dnevnem redu. Z veseljem poudarim, da je gradnja pravne fakultete v Beogradu že zagotovljena. Pravniki bodo tako kmalu imeli ne samo svoje poslopje, v katerem bodo lahko poslušali predavanja vsi slušatelji, temveč bodo imeli tudi priliko najtesnejšega sodelovanja s svojimi profesorji. Prepričan sem, da bo iz tega osebnega stika na tej fakulteti kakor tudi na drugih fakultetah zavladal trajen mir in tisti duh, ki je poroštvo in skupnem skladnem delu za napredek znanosti in mladine. Da svojih dolžnosti prosvetno ministrstvo prav nič ne bo zanemarilo, je že pripravilo vse uredbe o fakultetah z namero, da pridejo že prihodnje leto v veljavo.

...Ako smo v prvem zanosu svojega ujedinjenja ustanovili tri vseučilišča, je treba, da iz tega sklepa slede tudi neke obveznosti. Po teh sklepih ne more in ne sme struktura naše družbe ostati tako primitivna, kakor je bila prej. Žive sile, ki jih ustvarjajo vseučilišča, morajo koristiti, ne pa obremenjevati naroda. Ni dvoma, da bi se bile razmere v tem pravcu tudi razvile, da nas ni zadela splošna depresija, ki je preprečila mnoge in najboljše domisleke.

Navzlic temu pa ne smemo postati malodušni. Dovoliti ne smemo, da bi nam ugasnile ustanove, ki so nastale iz dobro utemeljenih nacionalnih potreb. Zato niti misliti ne smemo na ukinitve fakultet v Skoplju in v Subotici, kar zahtevajo z neke strani. Prav tako bi ne bil upravičen prenos teh fakultet k njihovim maticam ali v druga mesta.

UNIVERZA IN NJEN MATERIALNI RAZVOJ.

Prva številka »Sodobnosti« prinaša pod gornjim naslovom razpravo o naši univerzi in njenih razmerah; navaja podroben statističen material o dotacijah beograjske in ljubljanske univerze.

Kar se tiče zidave univerzitetnih objektov v Ljubljani in Beogradu, moramo ugotoviti velike razlike.

Vzrok je v tem, da je pri nas zidal univerzitetna poslopja privatni kapital, v Beogradu pa državni, kakor kaže razmerje državnih davčatev iz področja ministrstva prosvete pod poglavjem »Izredni izdatki«. Od leta 1919/20 do proračunskega leta 1933/34

Beograd 121.431.000 Din.

Ljubljana 10.759.801 Din.

K vsoti za Beograd je prišteti še 12.000.000 Din za pravno fakulteto, za katero so krediti že preiskrbljeni, kot je razvidno iz poročila ministrstva prosvete.

ZAKAJ VELIKO AKADEMSKO ZBOROVANJE NI USPELO?

»V celoti je zborovanje poteklo mirno in stvarno.« »Jutro«, 17. marca 1935.

»Kdaj pa sta bila veličina in spokoj potrebnejša kakor danes, ko silijo splošne nevolje prav k obupu?«

»Jutro«, 24. marca 1935.

Na meddruštvenem sestanku dne 17. marca 1934 so zastopniki nekaterih društev prvič predlagali veliko akademsko zborovanje, ki naj razpravlja o važnih življenjskih vprašanjih slovenskih akademikov. Že dotlej se je bila nabrala vrsta vprašanj, ki se niso obravnavala v nobenem krogu ljubljanskih študentov in ni prišlo v njih do nobenih odločitev. Zato je bila pravilna misel velikega akademskega zborovanja, ker bilo je nujno, da se v svojih velikih problemih vsi ljubljanski akademiki svobodno in temeljito porazgovorijo in sprejmejo odločilne sklepe, kako voditi boj za zboljšanje razmer.

Po omenjenem meddruštvenem sestanku je bila potreba akademskega zborovanja še večja in nujnejša, ker so se pojavila nova vprašanja, ki so posegla v življenje študentov. Belgrajski študenti so takrat takoj reagirali in še lansko pomlad priredili veliko zborovanje, ki je glede vseh vprašanj ugotovilo dejansko stanje in pokrenilo delo v vseh potrebnih smereh, da se položaj študentov zboljša. V Ljubljani pa smo ostali še vedno pri predlogih, ki smo jih ponavljali posameznim akademskim društvom, naj se čim prej skliče veliko akademsko zborovanje po vzgledu beograjskih tovarišev. Toda odločilni predstavniki naših akademskih društev so z zborovanjem odlašali do počitnic in še preko jeseni in zime do letošnje pomladi, ko se je končno vendarle tistim, ki so delali za tako zborovanje, posrečilo doseči, gotovo ne v najmanjši meri pod vplivom drugega velikega beograjskega zborovanja, da se je akademsko zborovanje sklicalo točno leto dni potem, ko je izšel prvi predlog zanj. Od tega zborovanja smo študenti, ki čutimo težo svojih študijskih in socialno-ekonomskih razmer, v katerih živimo, zelo mnogo pričakovali.

Tudi v svojem listu smo nekajkrat izrazili upanje, da bo prineslo zborovanje velikih odločitev in da bo z njimi začrtalo smernice velikega in odločilnega dela za bodoče mesece, v katerih naj se z živim bojem za izboljšanje težkega akademskega položaja skuša popraviti, kolikor je to mogoče, zamuda zadnjih let od razpusta Zveze sem. Toda mogli smo ugotoviti le medlost in mrtvilo in nezainteresiranost, ki je vladala na zborovanju. Ni prišlo do velikih sklepov, slovenski študentje niso na tem zborovanju oznanili, da združeni v veliko bojno fronto, naslonjeni na druge sile našega ljudstva, ki enako iščejo potov v boljše dni, začnejo boj za zrahljanje in sprostitve od spon, v katere uklepa tudi slovenskega študenta, ki se z naporom in žrtvami prebija do izobrazbe, težko iskanje kruha. Kakor da smo na tem zborovanju še bolj klonili, se še bolj pogreznili vase, ubili v sebi upanje in hrepenenje in se odrekli volji, da bi v bojih to upanje in hrepenenje postalo resnica.

*

Vsi, ki smo občutili medlost tega zborovanja in ki spoznavamo, da akademsko zborovanje spričo vseh globokih problemov ne bi smelo biti v tako indiferentnem razmerju do njih, moramo ugotoviti vzroke, zaradi katerih zborovanje ni uspelo. V uvodu smo v širokem obrisu očrtali, kako se je to zborovanje celo leto pripravljalo. Že takrat, ko se je prvič predlagalo zborovanje, je bilo razločiti dve stališči do njega: zanj in proti njemu. Tisti predstavniki društev, ki so bili proti zborovanju, so sklicanje spretno zavlačevali z različnimi izgovori, najčese s pomanjkanjem časa, če je bilo pred počitnicami, ali pa s pomanjkanjem dovoljenja univerzitetnega oblastva. — V resnici pa so od lanske do letošnje pomladi še poleg počitnic minili meseci, ko se akademsko zborovanje sploh ni omenjalo. Šele po enem letu, ko niso mogli obveljati niti izgovori s pomanjkanjem časa niti s tem, da ni dovoljenja univ. oblastva, ki je dovolilo v tem času vrsto drugih zborov in komemoracij, in zlasti, ko se je vršilo decembra v Beogradu že drugo mogočno zborovanje beograjskih študentov, ki so mogli od svojega prvega zborovanja lansko pomlad ugotoviti

že nekaj uspehov, je prišlo končno do sklicanja zborovanja ljubljanskih akademikov.

Na dnevnem redu tega zborovanja so bile razprave o vseh najvažnejših študijskih in ekonomskih vprašanjih, o katerih so bili podani nekateri precej dobri in izčrpni referati. Tudi udeležba je bila precejšnja — lahko bi bila seveda še večja. In zakaj moramo navzlic temu ugotoviti skoraj popoln neuspeh tega zborovanja? Nikakor se ne smemo zadovoljiti z ugotovitvijo, da se udeležuje akad. življenja na univerzi le do 500 študentov in še ti le pasivno in da sloni vse univerzitetno življenje na petnajstoričev tovarišev (Akad. glas, 22. marca 1935) in s tem opravičiti zborovanje, kakršno je bilo.

Če se namreč nekoliko pomudimo pri tem precej točnem dejstvu, moramo priti do nekih sklepov, ki poteka tega zborovanja ne opravičujejo, ampak nam kažejo vzroke neuspeha nekje drugje. Če imamo v resnici na naši univerzi le 15 tovarišev, na katerih sloni življenje in delo akademskih organizacij, se tega ne smemo utrašiti. Teh petnajst tovarišev je z večjo ali manjšo jasnostjo spoznalo položaj slovenskih študentov in začelo boj za zboljšanje tega položaja. Postavlja se vprašanje: Ali je kdo od teh petnajstih vodečih študentov v sebi prepričan, da se je zavedel položaja in razmer, v katerih živi, po neki nujnosti, ki jo je občutil le on in je ne bi mogli občutiti tudi drugi? Izhajajoč iz več ali manj enakih socialnih slojev in živčev v enakih študijskih razmerah ima ta petnajstoričev vodečih študentov življenjske osnove in pogoje kakor množice ostalih študentov. Zato se nam zdi popolnoma napačna delitev študentov v peščico zavednih, delavnih, požrtvovalnih in bojovitih, ter v množico nezavednih, nedelavnih, nepožrtvovalnih in pasivnih in na to delitev opreti nadaljnje razpravljanje. Danes ni študenta (izvzemši tiste razmere maloštevilne iz visokih, uglednih meščanskih krogov), ki ne bi občutil vseh velikih težav, ob katere zadeva pri svojem študiju. Vsakdo sam zase bide boj za svoje življenje in obstoj, toda velikanska večina je takih, ki so tako zaverovani v pogreznjeni v to svojo individualno borbo, da se ne zavedajo tisočev enakih in podobnih življenj ne samo med študenti, temveč tudi med drugimi delovnimi ljudskimi sloji, da ne vidijo osnovnih gibalnih sil našega časa, ker so jim spričo vzgoje in okolice, v kateri živé, utesnjeni in zasenčeni pogledi na svet in ne umejo spraviti svojega individualnega življenja v sklad, — povezanost in odvisnost od življenja velikih družbenih skupin. Vsakdo od teh 15 študentov bi moral po sebi presoditi, kako je vendarle prišel do nekega določnega gledanja na življenjska vprašanja in do odločenosti, da bo delal in se boril za zboljšanje razmer. Seveda spada k spoznanju resničnega položaja prav to enotno spoznanje momentov, ob katerih so ti vodeči študentje spoznali resnični obraz in korenine življenjskih pojavov, ki jih njihovi tovariši še niso domeli, čeprav jih posredno ali neposredno živo čutijo. Tisti, ki se štejejo za predstavnike akademikov — tu ne mislim onih, ki jim ni do tega, da bi se brez predsodkov in ozirov na kakršne koli interese trudili spoznati resnični objektivni položaj, v katerem smo — se ne zavedajo dovolj, kako je nujno potrebno široko sodelovanje vseh študentov, sodelovanje v pravem pomenu, ki izhaja iz občutka in spoznanja. Vsem tem 15 ali kolikim vodečim študentom moramo priznati veliko požrtvovalnost in delavnost, toda očitati obenem, da niso znali pritegniti v boj širokih akademskih množic s tem, da bi jih potegnili iz njihove neorientiranosti, utesnjenosti v individualne borbe, v kateri marsikdo kloni in omaga, preden je dosegel le neznamenit uspeh, kajti bolj kakor kdaj je danes posamezni človek preslab, da bi se boril proti vsem organiziranim silam, ki mu stoje nasproti.

Zadnje akademsko zborovanje nam daje potrdila za naša izvajanja. Dejstvo, da je prišlo na zborovanje blizu 500 akademikov, kaže, da je med študenti vendarle zanimanje za njihove življenjske probleme. Toda nikogar ni bilo, ki bi zbranim študentom jasno predstavil njihov položaj in jih pridobil za ognjevitno borbo. Že v pripravah za to zborovanje se je videlo, da predlagatelji in zagovorniki zborovanja niso zainteresirali širokih krogov študentov in s tem si je razlagati dejstvo, da se je nasprotnikom zborovanja posrečilo tako dolgo zavlačevati zborovanje. In brez dvoma je potrebno, da je tudi tako zborovanje skrbno in temeljito pripravljeno.

no. Poslušalci morajo biti sami pripravljeni, tako da se že prej sistematično bavijo z vsemi problemi, ki se pojavljajo. Le ob taki pripravljenosti je mogoče, da povzroči vsako dejstvo, izneseno na zborovanju, v poslušalcih zaželeno reakcijo. Kako pa je bilo na zadnjem zborovanju? Referenti so brali nekatere dokaj skrbno sestavljene referate, toda pravega odziva med slušatelji niso vzbudili, saj se o nobenem vprašanju ni razvila debata: dejstva so se razblinjala in številke so padale v prazno — nekaj, ker so bili nekateri referati podani v govorno pomanjkljivi obliki, glavni vzrok pa je pripisati prav temu, da se med študenti vse leto niso vodile nobene razprave o nujnih strokovnih vprašanjih. V vseh društvih bi se morali študentje podrobno seznaniti s temi problemi, da bi že pred zborom imeli več ali manj jasno predstavo in določeno stališče. Akademsko zborovanje pa bi moralo biti le rezultat dolgega in temeljitega razmišljanja, resnična manifestacija, ki naj pokaže politično zrelost in moč slovenskih študentov. In na zborovanju samem bi se bil moral dvigniti in ohraniti efekt dejstev in števil n. pr. z izdelanimi številčnimi statistikami, grafičnimi skicami itd., ki bi visele ves čas zborovanja in do zadnjega opozarjale nase, med študenti pa bi se morali razdeliti posamezni stvarni referati in predlogi itd.

Toda vse to je bila naloga in dolžnost pripravljalnega meddruštvenega odbora, ki je le-ta ni izvršil. O tistih predstavnikih in skupinah, ki so vse leto zavlačevali zborovanje, namenoma nismo govorili, ker nam ni treba spominjati njihovih prizadevanj, da bi se preprečil odločen nastop, ki bi povedel slovenske študente v borbo.

Prav te skupine so bile z zborovanjem zaradi njegove medlosti in neodločnosti zelo zadovoljne. Po kolikih letih je zopet enkrat »Jutro« pohvalilo slovenske študente, njihovo mirnost in stvarnost? Mi te pohvale ne moremo in ne smemo biti veseli, nasprotno še bolj nas mora opomniti napak, ki smo jih delali, in nalog, ki jih imamo do sebe in vseh, ki bijejo kakor mi boje za boljše življenje.

Zato naj bo delo tistih vodečih študentov, pa čeprav jih je le 15, da na osnovi resničnega položaja in ne po takih ali drugačnih ideologijah, ustvarijo v širokih krogih ljubljanskih študentov živo zavest njihovega položaja in voljo do zboljšanja razmer. Tu temelji poziv v zadnji številki našega lista, da naj vodijo akademsko življenje res delavni ljudje in ne strankarski propagatorji. Naj nam bo zgled že enoletni boj belgrajskih študentov. Po polpretekli dobi pa smo se že tudi sami na nekaterih zborovanjih povzpeli precej nad nivo zadnjega zborovanja, kadar smo se za trenotek zavedli važnosti enotne in močne akcije. Po zadnjem zborovanju pa je bolj ko kdaj jasno, da je prva dolžnost vodečih petnajstoric, da prepriča slednjega študenta o tem, da »trpljenje ni aksiom«. To bodi naš aksiom! V veličini trpljenja današnjega človeka ni čas govoriti o spokoju, temveč o borbi!

TOVARIŠI!

Širite naš list tudi izven akademskih krogov.

ZAGREBSKA VSEUČILIŠKA KNJIŽNICA.

Domovi najvažnejših hrvatskih kulturnih institucij so razvrščeni v nekaki posebni četrti »slobodnega i kraljevskega glavnoga grada Zagreba«. Jedro tega mestnega predela tvori impozantna stavba vseučiliške knjižnice, okoli pa so razporejene zgradbe fizikalnega in kemijskega zavoda, agronomsko šumarske in tehnične fakultete, učiteljska in obrtnega doma, etnografskega muzeja, gledališča in univerze. Vsa četrt se zajeda sicer neposredno v sredino veletrgovsko-kramarske lince, je pa kljub temu od nje oddaljena za razdaljo, ki je enaka razdalji med zagrebskim centrom in periferijo. Mestnemu življenju je še najmanj odmaknjeno gledališče. Stoji sicer še vedno na svojem starem mestu sredi kulturne četrti, toda živeli z lince in Zrinjevca je zavzel v njem že glavni del obširnih prostorov.

Stavba univerzitetne biblioteke je stara 21 let. Zgrajena je bila tik pred vojno z denarjem Rockefellerjevega instituta. Velika čitalnica z 260

sedeži leži v središču stavbe, okoli nje pa so razporejeni upravni prostori, skladišča, manjše čitalnice in pomožni prostori. V knjižnici je približno 400.000 zvezkov, ki so slušateljem zagrebske univerze vedno na razpolago. Na dom se ne izposojajo le tiste knjige, ki so v posameznih strokah neobhodno potrebne za studij in ki jih radi tega ni mogoče odtegniti obiskovalcem velike čitalnice. Ta je odprta med šolskim letom razen nedelj in praznikov dnevno od 8.—19. ure. V zimskem času ni ure, da bi ne bilo zasedenih vseh 260 sedežev. V preteklem šolskem letu 1933/34 je bilo zabeleženih 166.030 obiskov, to je povprečno 751 dnevno. V čitalnicah je bilo izposojenih skupno 56.511 zvezkov, to je 256 zvezkov dnevno. Na dom pa je bilo izposojenih 13.307 zvezkov, ali dnevno 60. Iz podatkov, ki jih daje radevolje na razpolago pisarna zagrebske vseučiliške knjižnice, posnemamo, da so posegali obiskovalci predvsem po filoloških, nato pravniških, filozofskih, pedagoških in medicinskih knjigah. Na dom pa je bilo izposojenih največ filoloških, nato zgodovinskih in na tretjem mestu filozofskih in pedagoških knjig. Za stalen obisk si je potrebno pridobiti posebno legitimacijo. Za zimski semester 1933/34 je bilo izdanih za čitalnico 2313 izkaznic, kar znaša 43% vseh vpisanih slušateljev, za izposojanje na dom pa 1375 (26%), v letni semester 1933/34 pa 1640 (32%) in 759 (15%). Razen velike je odprta študentom še mala čitalnica z zadnjimi številkami periodično izhajajočih znanstvenih del, časopisov in revij, toda žal le 2 krat tedensko po 1 uro. 12. marca t. l. je bilo v njej 57 različnih naših in tujih revij, med njimi sledeče slovenske: Dom in svet, Književnost, Lovec, Popotnik, Slovenski Pravitnik, Modra Ptica, Sodobnost in Ljubljanski Zvon.

S posebnim dovoljenjem imajo slušatelji dostop v biblioteko starih in sedaj izhajajočih časnikov in raritet. Univerzitetni profesorji imajo lastno, zelo udobno, z naslanjači opremljeno čitalnico. Lastno čitalnico pa imajo za semestralni prispevek 25 Din tudi absolventi univerze, katerih je bilo lani vpisanih 370 (za izposojanje na dom 325). Izven Zagreba so bile odposlane 104 knjige.

Po novem zakonu o tisku pripada zagrebski univerzitetni biblioteki po en izvod vseh v državi izhajajočih periodičnih publikacij, medtem ko je dobivala knjižnica po starem zakonu po 1 izvod vsake v državi natisnjene knjige. Kljub temu pa nekatere od domačih založb niso odrekle svojega malenkostnega obulusa.

Delo, ki ga terja vzdrževanje univerzitetne biblioteke, opravljajo: ravnatelj, 4 bibliotekarji in 13 nastavljenec. Vsak slušatelj, ki je vpisan na zagrebski univerzi, plačuje semestrarno po 20 Din v fond biblioteke. Potrebna nova dela se kupujejo, v kolikor to pač dopuščajo denarna sredstva. Ko smo vprašali ravnatelja biblioteke za višino državne dotacije, se je odgovoril nekako izognil; tudi Zagreb trpi na pomanjkanju prejemkov iz državnih blagajin.

Šele, kdor je videl na primer v zimskem času delo v tej biblioteki, kjer more prebiti študent od jutra do večera v toplo zakurjenih prostorih, dobri razsvetljavi in v vseh udobnostih, ki so potrebne za miren studij, si more predstaviti, kakšne neizmerne važnosti je za večino dijaštva vprav univerzitetna biblioteka.

In tudi, zakaj se ljubljansko dijaštvo s tako trdovratno žilavostjo kljub vedno novim razočaranjem nenehoma bori zanjo.

PO UNIVERZI.

NAGRADA ŠOFERJEV.

Zveza šoferskih udruženj je razpisala mesto venca na grob pokojnega kralja znesek 500 Din kot svetosavsko nagrado za temo: »Javna dela in turizem v Jugoslaviji«.

PREDAVANJE O INDIVIDUALNI PSIHOLOGIJ.

Dne 26. marca t. l. je v »Mladem Triglavu« tov. Novak predaval o individualni psihologiji. Podal je na zgoščen način osnovne pojme individualne psihologije in prečital iz Wexbergovega dela »Individualpsychologie« poglavje o vplivu socialnih in gospodarskih faktorjev na razvoj otroka. Individualna psihologija, katere ustano-

vitelj je dr. Alfred Adler in glavni nadaljevalatelj Wexberg, je pomedla s staro šaro metafizične šolske psihologije in začela opazovati človeka v njegovi resničnosti. Svoje znanstvene izsledke uporabljajo individualni psihologi pri vzgoji mladine in zdravljenju živčno obolelih. Njihov praktični, resnični odnos do človeka je danes sredi poplave najrazličnejših laži znanstvenih zablod pozitiven.

Predavanje tov. Novaka je pozdraviti iz dveh razlogov. Prvič radi temeljite obravnave problema in drugič, ker je predavatelj sam — akademik. Posebno vprašanje pa je vprašanje popularizacije predavanj. Vsekakor mora biti prvi namen predavatelja obdelati kakršnokoli snov na poljuden način in tako premostiti prepad med svojim znanjem in poslušateljevim neznanjem. Podati stvari pravilno in poljudno je težje kot podati jih le pravilno. V neupoštevanju popularizacije vidimo nedostatek predavanja tov. Novaka, nedostatek, ki je mnogim onemogočil kljub miselnemu naporu spoznanje osnov individualne psihologije.

Bo.

PEDAGOŠKI KLUB

ima vsak četrtek od 16.—17. ure v sobi 90 svoj sestanek z referati o pedagoških temah in aktualnostih. Pristop imajo tudi nečlani kluba, predvsem filozofi. — V četrtek, 21. t. m. je referirala tov. Nada Kladnikova o skavtizmu in skavtski vzgoji. Po referatu se je vnela živahna debata. Tov. Kerenčič je referiral o monopolizaciji šolskih knjig — referat je bil prekinjen in se nadaljuje na prihodnjem sestanku.

V petek, 22. t. m., zvečer je pedagoškemu klubu predaval g. dr. Vladimir Bartol o psihoanalizi. Podčrtal je predvsem razlike med šolsko, oficijelno psihologijo in modernimi psihološkimi strujami. Obširna debata po predavanju ni dovela do nikakršnih zaključkov. Sestanki kluba in predavanja se vrše vsak teden, kraj, čas in dnevni red pa bodo objavljeni na oglasni deski društva slušateljev filozofske fakultete.

AKADEMSKI KLUB ELEKTROTEHNIKOV.

V sredo 27. marca ob 20. je predaval v predavalnici elektro-instituta na tehniki g. prof. dr. Vidmar o temi »Ob petdesetletnici transformatorja«.

Tako se je torej končalo dolgo prizadevanje študentov, da si znova pridobe od strani rektorata odvzeto pravico do prirejanja večernih strokovnih predavanj, z uspehom. Elektro-institut bo odslej plačeval skromno porabo toka, študenti bodo imeli redna predavanja ob sredah, vse drugo, kar je bilo zvezano s tem vprašanjem in bilo tudi pravi vzrok za svoječasno prepoved, pa upamo, da ne bo delalo rektoratu skrbi.

Priporočila se
najmoderneje urejena lekarna
DR. G. PICCOLI

Ljubljana (nasproti nebotičnika).

Oddajajo se zdravila na recepte za vse bolniške blagajne.

Knjigarna

KLEINMAYR & BAMBERG
LJUBLJANA, Miklošičeva cesta št. 16

nudi Vam največjo zalogo tu in inozemskih knjig vseh znanstvenih panog, daje nasvete v literarnih vprašanjih in ima vedno najnovejše sezname svetovne literature na razpolago. Oglejte si v trgovini brezobvezno obširno zalogo znanstvenih novosti. — Proti izvestni garanciji se dobivajo knjige tudi na odplačevanje.

Ne trošite denarja po nepotrebnem...

Moderna menza

»NOVA KUHINJA«

Aleksandrova cesta 5/I.

Vam nudi prvovrstno hrano po izberi jedilnega lista. Kompletno kosilo Din 10.— ali 8.50, kompletna večerja Din 6.—. Abonenti popust.

Urejuje uredniški odbor. Za uredništvo odgovarja Evgenij Ravnihar. — Izhaja vsak teden. — Naročnina: akademiki 4 Din, vsi drugi 5 Din mesečno. — Ček. račun: Ljubljana, št. 16.465. — Izdaja konzorcij, predstavnik Viktor Turnšek. — Uredništvo in uprava: Ljubljana, Wolfova ulica št. 3/I. — Tiska tiskarna »Slovenija«, predstavnik A. Kolman. Vsi v Ljubljani.